

Edwin Böck, 50 år, är mångkonstnär. Eld, snö, is och betong är något av det han jobbar med. Cirkus likaså. Och tid! Han är också pappa. Och i framtiden blir han kanske tangokavaljer på heltid.

Lantbrukarsonen som får betongen att grönska

- Jag tycker om betong som material, säger Edwin Böck.

Han står bakom den gamla nedlagda skolan på Lindö i centrala Kalmar där han har sin ateljé - en lång man, lätt grånad i håret och med en tendens att blinka med ena ögat när han sagt något finurligt. Nu pekar han på tre stora, grå kuber som han gjort. Kubernas sidor är inte genomgjutna utan har hål så att man ser jorden som Edwin fyllt kuberna med. Och längst upp växer gräs som vuxit upp ur kubernas jord.

- De är tänkta att stå i stan, så att man kan sitta bekvämt men ändå på gräs!, säger Edwin.

Edwin är född i sydvästra Tyskland, i Bruchsal. Hans föräldrar jobbade inom lantbruksnäringen men Edwin kände att han ville något annat; han ville bli konstnär. Ändå började han vid 15 års ålder som lärling i affärsdekoration - en slags kompromiss mellan föräldrarnas livsstil och hans egna drömmar. Men dekoratör-yrket kändes aldrig som en tillräcklig utmaning och när han var 18 år reste han ut i världen.

Mötte kärleken i Spanien

- Jag ville bort, det kändes så litet, hemma. Och i Spanien träffade jag Lene.

Tillsammans med Lene, den nyfunna kärleken som än idag är hans livskamrat, hittade Edwin sig själv. Han följde med Lene till hennes

Edwin Böck

hemland, Danmark och han satsade alltmer aktivt på sitt konstutövande. Men han återvände för en tid hem.

- Jag ville inte göra militärtjänst, jag ville inte ha något med det militära att göra. Men jag gjorde ändå civil tjänst, där hemma.

Numer är han sedan länge utbildad på en riktig konstskola. Han har bott runt om i Europa men för 16 år sedan flyttade familjen till Sverige.

- Det är en annan stil här än nere på kontinenten. Det är inte så att människor inte bryr sig om varandra i Sverige. Men man har ett behov av större revir. Man kommer inte varandra så nära här.

Inne i ateljén är det trångt men trivsamt. Det står och ligger saker överallt och stolarna är fulla av färggläckor. På en liten smal bräda tronar tre citroner. De har tappat sin klara, gula färg, är dammiga och ser ihop-torkade ut. Det beror på att de är femton år gamla. På

en likadan bräda aldeles ovanför står tre små plastcitroner, sådana man kan köpa i livsmedelsbutiken. De ser aldeles fräscha ut; de är som nya.

- De är också femton år, säger Edwin underfundigt. Och blinkar med ena ögat.

Fascinerad av tid

Tid fascinerar honom. Han ser tiden som en fjärde dimension, lika viktig som de andra tre och han jobbar följdriktigt med det han själv kallar förgängliga material. Han menar att närvaron ökar när förgängligheten finns där, när tiden är utmätt. Uppmärksamheten tätnar; avståndet minskar.

Så har Edwin till exempel vunnit ett flertal priser i snöskulpturering - 1996 blev han svensk mästare och vid OS i Turin i år vann han artistpriset.

Förgängligheten måste inte finnas i själva materialet. I Kalmar har Edwin haft flera brinnande uppställningar. "Eldklang" har han kallat dem och en av uppställningarna var ett piano. Tanken var att en pianist skulle spela starkare och starkare tills pianot slutligen tog eld.

- Men ingen ville ställa upp och sitta vid pianot. Så vi fick ordna pianomusik ändå och utlösa elden med fjärrkontroll. Det blev

ett aldeles speciellt ljud när strängarna brast av hettan!

Där ringer telefonen. Det är ett av barnen som vill något; Edwin ursäktar sig och tar samtalet. En diskussion på danska utbryter. Och de två barnen ringer ofta Edwin. Det är han som nästan varje dag kör hem dem till det gamla 1800-talshuset i Halltorp söder om Kalmar, också.

Närvarande pappa

- När barnen var små hade jag förmånen att kunna vara hemma, tack vare mitt yrke. Jag kunde tillbringa de första sex-sju åren med dem. Men ingen av dem vill bli konstnär. De tycker att det är lite flummigt med konstnärer. En av dem vill bli brandman. Det kanske kan ha att göra med mina eldinstallationer?

Är det inte just svårt att förena kreativiteten med entreprenörskap? Att få någon att satsa på det man vill göra; få fram pengar? Alla måste ju leva och barn kostar. Edwin funderar lite men säger sedan att han har lärt sig att vara sin egen reklamman.

- Det är en vanesak, man måste ju klara det. Som konstnär vet man aldrig hur mycket man kommer att tjäna i månaden. Det blir en livsstil till slut. Så är jag gan-

ska intuitiv också, känner rätt väl vad som kan fungera. Det är ju annars en kvinnlig egenskap, att vara intuitiv. Men jag är ganska intuitiv. Och så sitter jag inte bara och väntar på att något skall hända. Mitt närmaste projekt är den nya cirkusskolan i Kalmar. Den startar hösten 2007. Det handlar om nouveau cirque, nycirkus.

När Edwin Böck tänker tillbaka på sitt hittillsvarande liv minns han sin hembygd och sina föräldrar men hur han själv valde ett annat liv och försvann därifrån. Båda hans föräldrar lever men kontakten med dem är ganska sporadisk. Han ångrar ingenting men kanske är det inte så konstigt att han gör betongkuber som det växer gräs ur.

Framtiden då?

Han säger att han är social och tycker om att umgås med människor. Med familjen har han alltid tillbringat mycket tid även om han påpekar att det är viktigt att båda parter i ett förhållande har var sitt liv. Och numer, när barnen är större, dansar han allt oftare tango med Lene. Jo, för Lene sysslar mycket med dans. Och Edwin säger:

- Hur det ser ut om tio år, det vet man aldrig. Men tango tror jag kan bli viktigare och viktigare för mig. Det tror jag. Argentinsk tango! Det är vad vi dansar. Lene och jag.

FOTO OCH REPORTAGE

CARINA ÖSTMAN

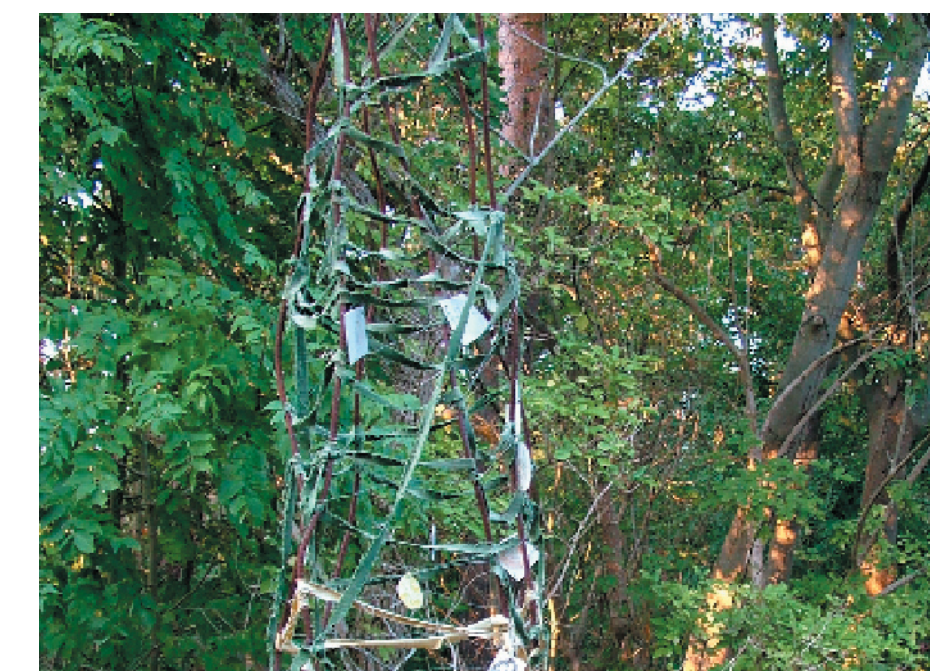
Lantbrukarsonen Edwin Böck låter gräset växa upp ur betongen.

I den gamla nedlagda skolan på Lindö i centrala Kalmar har Edwin Böck sin ateljé.

Skulptur, javisst, i till exempel snö. Men så mycket mer. Edwin Böck jobbar också med eld, betong - och tid. Bland annat.

Interaktivt "träd" där åskådare fått skriva budskap på pappor.